

בית משפט השלום בבאר שבע

24 אוג 2024
32696-05-20

ע.ע. נ' בנק הפועלים בע"מ ואורנה בובליל

יורם ברזזה

השופט

ע.ע.
ע"י עו"ד אוהד פריאל

תובע

- נגד -

1. בנק הפועלים בע"מ
2. א. ב.

נתבעים

ע"י עו"ד מעיין רונן (נתבע 1)
עו"ד אילן צינמן מהסיוע המשפטי (נתבעת 2)

פסק דין

סיפור המעשה

1. התובע, יליד 1979, עבד משנת 2015 בבנק הפועלים (הנתבע 1, להלן: "הבנק"), בשנת 2017 היה סגן מנהל מחלקת בנקאות אישית בסניף הבנק שבו נוהל החשבון של הנתבעת 2, (להלן: "הנתבעת") אשר הייתה לקוחה של הסניף.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

2. ביום 8.8.17 פנתה הנתבעת לתובע על מנת שיייע לה בהסדרת חובות לבנק, הפתרון שהוצע היה מחזור ואיחוד הלוואות, הבטוחה שניתנה על ידי הנתבעת הייתה מכתב מעו"ד שייצג אותה בתביעה בגין תאונת דרכים שעברה. לטענת התובע, טרם פניה זו, הוא קיבל פניה טלפונית מסגן מנהל המחלקה שקדם לו, אשר לטענתו הפעיל עליו מכבש לחצים על מנת שיייע לנתבעת. התובע הגיש את הבקשה והיא אושרה.
3. מסיבה שלא הובררה עד תום, לצורך חתימת הנתבעת על המסמכים הנדרשים היא הגיעה בשעות הערב של יום 9.8.17 לביתו של התובע (ולאט לסניף) ושם חתמה עליהם. טרם החתימה ישבו התובע והנתבעת ושוחחו (שיחה אישית) על המרפסת, כאשר הנתבעת שותה בירה, התובע שותה לטענתו מיץ (לטענת הנתבעת גם בירה). בסיומה של השיחה, החתים התובע את הנתבעת על המסמכים, התובע והנתבעת התנשקו נשיקה אינטימית (המכונה נשיקה צרפתית) והנתבעת הלכה לביתה.
4. לאחר מכן התובע והנתבעת המשיכו לשוחח באמצעות מסרונים, על עניינים אישיים. כעבור מספר ימים, בסביבות השעה 4:30 לפנות בוקר הגיעה הנתבעת לביתו של התובע והם קיימו יחסי מין במיטתו.
5. עברו עוד מספר ימים, התובע התקשר לנתבעת ומי שענה היה (כפי שמתברר בדיעבד) היה בן זוגה שאמר לו לא להתקשר יותר. התובע טוען כי חסם את הנייד שלה אולם אז הנתבעת הגיעה לבנק התנצלה, טענה שזה היה הבן שלה והתובע פתח את החסימה.
6. עברו עוד מספר ימים, והתובע קיבל שיחת טלפון ממי שהיה אז בן זוגה, אשר גילה את תחלופת המסרונים בין הנתבעת לתובע, בשיחה אישר התובע לבן הזוג כי קיים יחסי מין עם הנתבעת, לטענתו בן הזוג החל לצעוק ולאיים עליו. לטענת התובע בשלב זה הוא עזב את העיר (מתוך פחד) ועל כן לא היה בסניף ביום 27.8.17, כאשר בן זוגה של הנתבעת הגיע לסניף הבנק ושם התלונן כי התובע כפה את עצמו על הנתבעת, למחרת הגיעה גם הנתבעת לסניף הבנק ומשם הלכה למשטרה להגיש תלונה.
7. בתלונה במשטרה תיארה הנתבעת כיצד התובע כפה את עצמו עליה: "הוא ניגש אלי מאחור אני הייתי עם חצאית הוא הזיז לי את החצאית למעלה אני קפאתי במקום הרגשתי שאני חייבת לו ואז הוא השתמש בכוח והחדיר את האיבר מין שלו לתוכי" (שורות 27-29 להודאת הנתבעת במשטרה מיום 28.8.17)
8. בהודעה נוספת מיום 31.8.17 מספרת הנתבעת למשטרה כי בן הזוג האזין לשיחות שהיא ניהלה עם התובע (שהיו מוקלטות), עניין זה עומד בקנה אחד עם הודעת מנהלת הסניף ולפיה בן הזוג השמיע לה ועובד נוסף שיחות מוקלטות (סומן במ/2)

9. בעקבות תלונת הנתבעת, הועבר התובע מתפקידו. נערך בירור (לאחר שהתקבלו האישורים לכך מהמשטרה), ולבסוף נערך לתבוע שימוע בסיומו הופסקה עבודתו משתי עילות:-

. הוצאת מסמכים מהבנק ללא אישור בניגוד לנוהל סודיות בנקאית;

. קשר אינטימי עם לקוחה ללא דיווח בניגוד לקוד האתי.

10. לאחר חקירה ולאחר שנקבע כי גרסת הנתבעת במשטרה (ולפיה מדובר על מפגש אחד במהלכו כפה את עצמו התובע) לא הייתה נכונה (ויש לומר שקרית), נסגר התיק כנגד התובע בעילה של חוסר אשמה. כנגד הנתבעת הוגש כתב אישור בגין מסירת ידיעה כוזבת על אונס בניגוד לסעיף 243 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977, שגרמה לחקירה של עבירת אינוס. ביום 29.5.22 זוכתה הנתבעת על ידי כב' השופט פורר שקבע כי הנתבעת לא התלוננה על אונס והתובע לא נחקר על אונס אלא על בעילה אסורה. בהכרעת הדין מתח בית המשפט ביקורת חריפה על היחידה החוקרת והתביעות.

11. התובע הגיש שתי תביעות, האחת כנגד הנתבעת בלבד בעילה של הוצאת לשון הרע והשנייה היא התביעה שלפני שבה תבע בגין נזקי גוף שנגרמו לו, לטענתו, בעקבות המקרה. לאחר שהובהר לתובע שהוא אינו יכול לנהל את שתי התביעות במקביל, הוא ביקש למחוק את התביעה הראשונה ולנהל רק את התביעה שלפני.

12. אציין כבר עתה כי המועדים שנקבו הצדדים בעדויות במשטרה אינם תואמים את ציר הזמן. לא של הנתבעת (ששיקרה מהתחלה) ולא של התובע שמתאר אירוע שנמשך מעל חודש, בעוד שלפי המועדים, הברורים מדובר בשלושה שבועות. שכן, ביום 9.8.17 הגיעה הנתבעת לביתו של התובע (לפי מצלמות האבטחה), לילה שבין 16-17.8.17 מקיימים השניים יחסי מין, ביום 27.8.17 מגיע בן הזוג לבנק ומשמיע למנהלת הסניף את הקלטת השיחות. ביום 28.8.17 מגיעה הנתבעת למשטרה. **בהתאם לתקנה 129 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט – 2018 יכלול פסק הדין פירוט קצר של המחלוקת, השאלות הדורשות הכרעה, ההכרעה ונימוקה וזאת למעט אותן נקודות בהן יש חשיבות מיוחדת שמצדיקה ההנמקה.**שאלת הסמכות העניינית

13. בתחילת ההליכים עוררתי את שאלת הסמכות העניינית בתביעה למול הבנק שכן טענות התובע הינן מחד לנזק גוף ומאידך הוא טוען לעילות שקשורות לכל הליכי הפיטורין. לאחר דיון שהתקיים ביום 11.12.22 ניתנה החלטה ביום 13.12.22 (שכוללת הרחבה בשאלת הפסיקה הרלוונטית ועל כן לא ארחיב כעת).

14. בסיומה של ההחלטה קבעתי כי הואיל והתובע לא מבצע את הפרדה בין עילות נזיקיות לעילות שמקורן בדיני העבודה מחד ומאידך התביעה כנגד

הנתבעת 2 אינה בסמכותו של בית הדין לעבודה, לא אורה על העברת התיק לבית הדין לעבודה. מנגד, הובהר כי כל טענה של התובע שמקורה בדיני העבודה אינה בסמכותי וכי הצדדים ידרשו לכך בסיכומים מטעמם.

15. התובע והבנק התייחסו לכך בסיכומים מטעמם, כאשר התובע טוען כי מדובר בשאלות נזיקיות והסמכות הינה לבית משפט השלום ואילו הבנק טוען שעיקר הטענות של התובע הינה בתחום דיני העבודה ומשכך אין לבית משפט השלום סמכות עניינית לדון בתביעה כנגד הבנק. **לאחר שעברתי על טענות הצדדים, בכתב התביעה ובסיכומים, והעדויות מצאתי לנכון לקבוע שהתביעה כנגד הבנק הינה בסמכותו העניינית של בית הדין לעבודה, ומשכך הנני מורה על מחיקת התביעה כנגד הבנק.**

16. כפי שפורט בהרחבה, בהחלטה מיום 13.12.22, נקודת המוצא הינה דרך ניסוח הטענות של התובע בכתב התביעה, אולם לאחר שמיעת הראיות וכאשר יש לפני את הסיכומים של התובע שהוגשו, בכתב, יש לבחון מה הטענה שטוען התובע (ולא מה רשם בכתב התביעה). קריאה של הסיכומים מגלה כי כנגד הבנק מעלה התובע את הטענות הבאות:-

- . הבנק ניהל חקירה מבלי שהמתין לתוצאות ההליך הפלילי;
- . התובע "הורד" לעבודה מנהלתית ובכך הושפל ונגרמו לו נזקים נפשיים;
- . במהלך הליך החקירה שביצע הבנק על ידי הגב' עידית סלוין היא התעלמה מראיות שהציג התובע לגבי פריט הלבוש שלבשה הנתבעת עת הגיעה, בפעם הראשונה, לביתו של התובע;
- . היה מצופה מהבנק, לאחר שהבין כי תיאור האקט המיני שניתן על ידי הנתבעת שקרי, לזמן את התובע והנתבעת לעימות ולהמתין לתוצאות ההליך הפלילי;
- . כל נושא העבירות האתיות שנוי במחלוקת ומהווה כסות לעילת הפיטורין האמיתית; התובע מציין במפורש כי: "נראה בבירור שהסיבה האמיתית להתנהלותה של הנתבעת 1 מול התובע נבע מכך שברגע שהתובע נחקר בגין ההטרדה המינית הנתבעת מיהרה לחרוץ את גורלו חרף הראיות שהיו בפניה, להעמידו בתפקיד זניח במנהלה וזאת עד להכרעה בעניינו תוך כדי כך שהתובע נשא את קין על מצחו והיה מושפל" לטענתו זו העילה הנזיקית שעומדת לרשותו.

17. ברע"א 2407/14 מורן רוחם נ' אג'נס פרנס פרס בע"מ (2015) (להלן:- עניין "מורן רוחם") הובהר כי סמכותו של בית הדין לעבודה הינה סמכות ייחודית, וכל עניין שבסמכותו של בית הדין לעבודה אינו בסמכות בית המשפט האזרחי. בניגוד לחלוקת הסמכויות בין בתי המשפט האזרחיים

(שלום/מחוזי) אשר הינה לפי מבחן הסעד, סמכותו של בית הדין לעבודה נבחנת הינה לפי מבחן העילה.

18. בחינת סמכותו של בית הדין לעבודה הינה בשלושה שלבים (שניים חיוביים ואחד שלילי):-

. על הצדדים לתובענה להיות עובד ומעסיק;

. על העילה לנבוע מיחסי העבודה;

. העילה אינה עוולה מפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (למעט סעיפים 29 (הסגת גבול), 31 (הסגת גבול במיטלטלין), 62 (גרם הפרת חוזה) ו-63 (הפרת הוראה חקוקה) – שבעניינין קובע סעיף 24(א)(ב) לחוק בית הדין לעבודה, התשכ"ט – 1969 סמכות ברורה לבית הדין לעבודה.

19. בכל הקשור ליסוד הראשון – אין חולק כי הוא מתקיים. גם היסוד השני מתקיים שכן התובע ממקד את טענותיו בדבר חובות הבנק כמעביד לערוך שימוע כדין, חובות הבנק כמעביד לברר תלונות על הטרדות מיניות, חובות הבנק כמעביד לברר טענות על הפרת קוד אתי, על חובת הבנק כמעביד כלפי העובד שנובעת כולה מהסכמי העבודה וממשפט העבודה. אין טענה על הפרת הוראות בטיחות בעבודה (כפי שנעשה בתביעות נזקי גוף בגין תאונות עבודה) שמקורן אינו בדיני העבודה. לכן השאלה הינה האם אכן מדובר ב"עילה" שמקורה בדיני הנזיקין.

20. המונח "עילת תביעה" כולל בתוכו את הן את המבחן העובדתי והן את המבחן המשפטי. סעיף 24 לחוק בית הדין לעבודה, אשר מחריג מגדרי בית הדין תובענות שעילתן בפקודת הנזיקין (למעט אותן עוולות שפורטו לעיל) מבהיר כי המבחן הינו של עילת התביעה במובן המשפטי.

21. התובע טוען לקיומה של עוולת הרשלנות, מדובר בעוולת מסגרת. במסגרתה בוחנים שלוש שאלות, האם המזיק חב חובת זהירות לניזוק (הן מושגית – במובן הרחב בין סוג של קבוצת הנתבעים לבין קבוצת התובעים והן פרטנית בנסיבות המקרה)? האם המזיק הפר את חובת הזהירות? והאם ההפרה גרמה לנזק? (ע"א 145/80 שלמה ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש, פד"י לז(1) 113 (1982)).

22. בבחינת חובת הזהירות על בית המשפט לבחון גם עניינים של מדיניות משפטית שנועדו לאזן כאשר בית המשפט העליון מבהיר כי: "שיקולים אלה של מדיניות משפטית באים לאזן בין האינטרסים השונים הנאבקים על הבכורה. בית המשפט מתחשב בצורך להבטיח חופש פעולה מזה ובצורך להגן על הרכוש והגוף מזה. הוא מתחשב בסוג הנזק ובדרכי התרחשותו. הוא לוקח בחשבון את השפעת פסיקתו על דרכי התנהגותם של הבריות בעתיד. הוא שוקל את המעמסה הכספית, אשר תוטל על סוג מסוים של מזיקים או ניזוקים בעקבות החלטתו.

שיקולים אלה ואחרים מתאזנים בכור הכרתו השיפוטית של בית המשפט, תוך שהוא שוקלם במאזני צדק, ועל-פיהם הוא קובע את היקפה וגבולותיה של חובת הזהירות המושגית, אשר מהווה את השיקול במקבילית הכוחות. זוהי, ללא ספק, חקיקה שיפוטית בדרגתה הטהורה ביותר. " (שם, עמ' 124) בית המשפט העליון ממשיך ומבהיר כי: "ואם תישאל השאלה, על-פי איזה קריטריון נעשו האיזון והשכלול עצמו, כי אז התשובה היא, כי עניין זה אין למדדו במאזניים ובמשקולת, אלא נעשה הוא על-פי הבנתו של השופט את צורכי החברה. אין לו לשופט אלא ניסיונו השיפוטי, תלמודו, וחכמת החיים שלו" (שם, עמ' 124-125).

23. כל חובות הזהירות להן טוען התובע נובעות ממערכת דיני העבודה, מפסיקת בתי הדין לעבודה בדבר החובות של המעביד והכללים החלים, בדבר הסכום העבודה. מדובר בדין המהותי שבסמכותו, ידיעתו וחוכמתו של שופט בית הדין לעבודה.

24. לא מדובר בשאלות ש"בדרך אגב", מדובר בשאלות מהותיות שבהן דן בית הדין לעבודה. האם נערך שימוע כדין? האם השימוע התנהל בתום לב? האם היה מקום לשנות את מקום עבודתו של התובע? האם היה מקום להתחיל בחקירה בטרם הסתיים ההליך הפלילי? האם החקירה נערכה כנדרש.

25. למעשה, סעיף 24(א)(1) בא להוציא מסמכותו של בית הדין לעבודה את אותן תביעות בהן נגרם נזק גוף, עקב רשלנות של המעביד שמקורה בהפרת הוראות שבדין האזרחי, כגון אי שמירה על בטיחות העובדים, שכן חובת הזהירות אינה נובע מיחסי העבודה בלבד, מקורה בהוראות בטיחות ובפסיקה לגבי חובות הזהירות.

26. כאשר המחוקק מצא לנכון להקים ערכאה ייחודית שתדון במערכת דיני העבודה, שיש לה את המומחיות והידע, אין לכרסם בסמכותה בדרך שמבקש התובע.

27. לפיכך, כל טענות התובע כלפי הבנק הינן בסמכותו הייחודית של בית הדין לעבודה. ככל שיקבע שם כי אכן הבנק פעל שלא כנדרש, רשאי בית הדין לפסוק את הפיצוי המתאים. יש לדחות את ניסיון התובע "לעטוף" את הטענה בדרך ניסוח שמנשה להקנות לה כסות נזיקית. מדובר בשאלה שכל כולה בדיני העבודה.

28. **לסיכום** – התביעה כנגד הבנק נמחקת בהעדר סמכות עניינית.

29. הואיל והתביעה נמחקה לא אדרש לעדויות עובדות הבנק (למעט ההודאה במשטרה שהוגשה בהסכמה של מנהלת הסניף), שכן הבנק נמנע מלהעיד את עובדי הסניף אלא רק את הגב' כרמית הרשקו (מי שהייתה אחראית תחום רגולציה וממשקים עם הייעוץ המשפטי של אגף משאבי אנוש) ושל

הגב' עידית סלוין (מי שהייתה ממונה על מניעת הטרדה מינית בבנק) טענת התובע כנגד הנתבעת (אחריות)

30. לטענת התובע, הנתבעת במודע ובכוונה שיקרה במשטרה ושיקרה למעסיק שלו ובכך גרמה לו לפגיעה נפשית קשה מנשוא, אובדן שמו הטוב, מעמדו ולחם מחייתו. הוא עזב את עיר מגוריו, מכר את דירתו וחזר לגור בבי הוריו. נגרר להליך פלילי ארוך ומיותר.

31. התובע מפנה לכך שהנתבעת שיקרה במשטרה לגבי הלבוש (טענה שלבשה חצאית ובמצלמות האבטחה נראתה מגיעה, בפעם הראשונה, עם מכנס), שיקרה לגבי מספר המפגשים (טענה לאחד כשבפועל היו שניים), הפנה לגרסאות השונות של הנתבעת במשטרה למול הגרסה שמסרה לעידית סלוין מטעם הבנק (שם טענה כי היא כבר ביקשה ללכת וכי התובע סובב אותה בכוח לכיוון הדלפק העוצמה, הרים את החצאית וביצע את החדירה בכוח וזאת בשונה מהגרסה שצוטטה לעיל) והפנה לסתירות ואי דיוקים בחקירתה בבית המשפט.

32. לפיכך טוען התובע כי הנתבעת גרמה לו לדאבון לב, אמלול והשפלה שהובילו אותו למצב נפשי קשה כפי שנקבע על ידי מומחה בית המשפט, ד"ר אסף כספי.

33. התובע מוסיף וטוען כי אין להפחית אשם תורם. הוא פעל כבנקאי סביר, שירת את האינטרס של הבנק ושל הלקוחה, כי ההלוואה אושרה בטרם התנשקו או קיימו יחסי מין. התובע מאשר כי טעה כאשר לא דיווח על המנהלים בדבר בעובדה שלאחר שאושרה ההלוואה אך לטענתו הדבר אינו מקים בסיס לאשם תורם.

34. לטענת התובע גם המומחה מטעם בית המשפט לא קבע כי התנהלותו של התובע תרמה לנכות הנפשית. התובע מוסיף כי אלמלא התלונה השקרית של הנתבעת, לא היה נגרם הנזק הנפשי, ועל כן אין מקום להפחתת הפיצוי בגין אשם תורם. טענות הנתבעת לגבי האחריות

35. לטענתה הנתבעת היא חשה מצוקה כלכלית, פחדה כי לא תוכל לעמוד בהחזר ההלוואות, והתובע ניצל מצוקה זו. לטענתה התובע לא אמר לה שההלוואה אושרה אלא כי חסרה חתימה והיא חשה שאם לא תעשה כרצונו, לא תתקבל הבקשה.

36. לטענתה שבה לביתו, לאחר מספר ימים שכן חששה שאם לא תעשה כן ההלוואה לא תאושר, זו הסיבה שהיא שמרה על קשר (טלפוני והודעות) עם התובע, אשר זימן אותה לביתו, לראשונה, ביום 13.8.17, בכל שעה כאשר הוא משאיר את הדלת פתוחה. לטענתה הגיעה בשעה לא סבירה שכן טיפלה שאביה החולה, אז היא חתמה על המסמכים במטבח בעודו רוקן עליה ומוביל אותה למיטה.

37. הנתבעת טוענת כי מי שהיה אז בן זוגה לקח את הטלפון לתיקון, ראה את המסרונים והתקשר זועם לתובע ואז פנה להנהלת הבנק (ולא ציינה את אשר סיפרה מנהלת הסניף במשטרה כי השיחות היו מוקלטות). במשטרה טענה כי מכשיר הטלפון בתיקון ולכן היא לא יכולה להציג המסרונים והשיחות.
38. הנתבעת טוענת כי היא היתה במצב נפשי קשה, קיבלה טיפול נפשי, נשלחה על ידי הבנק להגיש את התלונה ומצאה את עצמה מול כתב אישום (שממנו זוכתה) כאשר בית המשפט מבקר את מערכת החקירה והתביעה. לטענתה התלונה שהגישה היתה על בעילה אסורה בהסכמה, עבירה שכלל לא נבדקה.
39. לטענתה היא נוצלה על ידי התובע לקיום יחסי מין, וזאת כאשר הוא יודע על המצוקה הכלכלית שלה, התלות שלה בו, והצורך שלה להסדיר את העניין הכלכלי. לטענתה אין כל קשר בין התלונה שלה להחלטה לסיים את עבודת התובע בבנק.
40. לטענתה התובע טמן לה מלכודת על מנת להשיג אותה מחד ומאידך הוכרחה על ידי בן הזוג להגיש את התלונה. לטענתה התובע הוא היוזם של האירוע ועל כן יש לייחס לו אשם תורם. הכרעה בשאלת האחריות
41. התובע והנתבעת היו שני בגירים שקיימו יחסי מין. קיום יחסי המין, כשלעצמו, וכל עוד הוא בהסכמה אינו עבירה פלילית. רק שהנתבעת הייתה במערכת יחסים אחרת באותה העת והתובע ידע כי אם הוא מנהל מערכת יחסים עם לקוחה הדבר נוגד את הקוד האתי.
42. כאשר גילה בן הזוג של נתבעת אודות הקשר, הוא הבין מהמסרונים ומהשיחות המוקלטות שלא מדובר בקשר מקצועי בלבד (בניגוד לטענות הנתבעת), הוא הבין שיש כאן קשר אחר, קשר כולל תחילתה של מערכת יחסים. הוא התקשר לתובע ושם שמע כי הקשר כבר כלל קיום יחסי מין, ככל הנראה הוא איים, פנה לנתבעת בטענות (וגם היא חששה ממנו). הנתבעת, כדי לנסות ולשמור על מערכת היחסים איתו העדיפה, במקום לקחת אחריות על המעשה, לנסות ולטעון להיותה קורבן למעשה פלילי חמור.
43. התנהלות שני הצדדים מלמדת כי שניהם ידעו שמערכת היחסים לא תקינה. הנתבעת ידעה שבכך היא בוגדת באמונו של בן הזוג, הנתבע ידע שבכך הוא מועל באמון המעביד. יתכן והתובע אכן ניצל את העובדה שהנתבעת זקוקה לסיוע שלו אך גם יתכן שהנתבעת סברה שבדרך זו תוכל לקבל שירות טוב יותר. הודעת התובע במשטרה היא זו שתומכת בשתי האפשרויות שכן בניגוד לתמונה אותה הוא תיאר בבית המשפט, ולפיה מערכת היחסים החלה לאחר שהכלה תסיים וכי הנתבעת לא הצטרפה אותו יותר, הוא מצוין בשורות 63-65 להודעה (במ/3) כי לאחר קיום יחסי המין פנתה אליו הנתבעת בבקשה שיאשר חריגה בחשבון עד אשר תקבל הלוואה ממקום

עבודתה, הוא אישר ואף כתב על כך הערה בחשבון. כלומר, התובע מאשר כי בעודו במערכת יחסים מינית עם הנתבעת הוא מאשר לה חריגה מקו האשראי מעבר להלוואה שהחלה את הסיפור.

44. התמונה המלאה הוסתרה במכוון על ידי שני הצדדים אשר דאגו שלא לפרוס את התמונה המלאה לפני בית המשפט (או לפני המשטרה):-

. שני הצדדים דאגו, כל אחד בנפרד, שבית המשפט והמשטרה לא ידעו מה הייתה תחלופת המסרונים האמיתית והמלאה שהוחלפה שכן שניהם דאגו להשמיד אותה. היה מצופה ממשטרת ישראל לבקש צו מתאים ולשחזר העניין, אך היא לא עשתה כן;

. ביום 27.8.17 משמיע בן הזוג של הנתבעת הקלטות למנהלת הסניף, למחרת, במשטרה הן נעלמות ונטען שהטלפון בתיקון (וזאת על אף שמנהלת הסניף סיפרה לחוקרים כי בן הזוג החזיק העתק בנייד שלו, המשטרה לא עשתה פעולת חקירה מינימאלית של זימון בן הזוג לחקירה);

. שני הצדדים דאגו שלא לזמן עדים מהותיים. התובע נמנע לזמן את המנהל שקדם לו, שלטענתו הפעיל עליו מכבש לחצים לסייע לנתבעת. הנתבעת נמנעה מלהעיד את בן הזוג שלה;

. שני הצדדים נמנעו מלהגיש מסמכים מהותיים, כגון מתי הוגשה הבקשה לבנק, מתי היא אושרה? מתי הוזרמו הכספים? האם אכן המסמכים נחתמו (כטענת התובע) בפגישה הראשונה? האם נחתמו בפגישה השנייה?

. התובע הביא למשטרה (ובאמצעות תיק המשטרה לבית המשפט) את צילומי התובעת מגיעה אליו בפעם הראשונה עם מכנס. היכן צילומי הפעם השנייה? האם אז הייתה חצאית?

45. ועדיין, בשורה התחתונה, הנתבעת הולכת למשטרה ומגישה תלונה שקרית, היא שיקרה לגבי המועד, היא שיקרה לגבי הלבוש, היא שיקרה לגבי אופי המפגשים. ולא מדובר בעובדות זניחות, לא מדובר במקרה של קורבן עבירת מין שמדחיקה:-

. התובעת במשטרה טענה לביקור אחד – היו שניים;

. התובעת במשטרה תיארה כי הייתה עם חצאית – היא הייתה עם מכנסיים במפגש הראשון;

. התובעת תיארה חדירה אלימה ליד הדלפק כאשר היא מתנגדת – בפועל יחסי המין היו במיטה, באקט רצוני;

התובעת מסתירה את המסרונים וההקלטות, למרות שהן ברשותה וברשות בן זוגה. גם גרסת הנתבעת לבנק היתה שקרית, לכל אורכה. שני הדברים היחידים שהיו אמת הם העובדה שהיא הגיעה לביתו לחתום על המסמכים והעובדה שקיימו יחסי מין.

46. ההלכה לגבי קורבנות עבירות מין הינה יישום זהיר ורגיש של ההלכות הנוהגות לגבי ראיות, אולם יש לזכור כי בעניין שלפני התלונה במשטרה הייתה בסמוך לאירועים, אי הדיוקים לא יכולים להיות מוסברים בכך שמדובר בקורבן עבירת מין אלא בכך שהנתבעת חשה מצוקה מול בן הזוג שלה שהבין שהיא מנהלת מערכת יחסים נוספת ובניסיון של הנתבעת לפנות בתלונות למשטרה ולמעביד ולהביא לפתיחת הליכים פליליים כנגד התובע מתוך רצון להציל את המערכת הזוגית "יהיה אשר יהיה".

47. הנתבעת הייתה צריכה לצפות כי תלונה שכזו, בחומרה שכזו, תביא לחורבן בעבור התובע, אך זה לא גרם לה להסס. היא בחרה לנסות ולהציל את מערכת היחסים שלה עם בן הזוג שלה על חשבון שמו הטוב של התובע. ומשכך היא אחראית כלפי התובע.

48. כפי שנפסק בע"א 7426/14 פלונית נ' עו"ד אורי דניאל (2016) (להלן: עניין "אורי דניאל") הדרך הנכונה היה פיצוי לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה – 1965. ואכן התובע הגיש בתחילה תביעה בעילה זו כנגד הנתבעת (כאשר בתביעה שלפני טען לעוולות מכוח פקודת הנזיקין – רשלנות ונגישה). דא עקא, שלאור העובדה שהתובע לא יכול היה לתבוע את הנתבעת בשני הליכים נפרדים הוא ביקש למחוק את התביעה הראשונה ולהותיר את התביעה שלפני, ועשה זאת מבלי לתקן את כתב התביעה ולבקש פיצוי מכוח חוק איסור לשון הרע.

49. אין מקום למנוע פיצוי מהתובע רק בגין כך, בית המשפט העליון לא קבע שלא ניתן לפסוק פיצוי לפי עוולת הרשלנות אלא מציע להסתפק בפיצוי לפי חוק איסור לשון הרע ועוגמת נפש. בפועל בית המשפט המחוזי בעניין אורי דניאל הכיר בקיומה של עוולת הרשלנות, וכך יש לעשות גם במקרה זה. מנגד, יש להיזהר מאפקט מצנן של פסיקת פיצויים גבוהים (כפי שקבע כב' השופט עמית בעניין אורי דניאל).

50. הואיל ומדובר בפיצוי לפי פקודת הנזיקין יש לדון גם בשאלת האשם התורם. ובעניין זה יש להפחית מהפיצוי שכן התנהלותו של תובע גרמה לחלק לא קטן מהנזק. התובע הבין שמדובר במערכת יחסים לא תקינה (ולראיה בעצמו סיפר כיצד אישר לנתבעת חריגה ממסגרת אשראי לאחר קיום יחסי המין). התובע והנתבעת לא נפגשו במקום חיצוני, לא נפגשו ב"פגישה עיוורת" הנתבעת הגיעה לתובע כי היא הייתה זקוקה לעזרתו. יתכן והיא אכן פלרטטה איתו, יתכן והיא החמיאה לו כדי להשיג רווח משני אך היה עליו להיזהר.

51. לא בכדי סעיף 346(ב) לחוק העונשין מגדיר בעילה אסורה בהסכמה כקיום יחסי מין, בין שני בוגרים תוך כדי ניצול יחסי מרות בשירות, כדי למנוע מצב שבו צד אחד יבין שאלמלא קיום יחסי המין לא יקבל השירות (גם אם נותן השירות לא התכוון לכך). יש לזכור כי מעבר לאלמנט הפלילי היה גם את האלמנט האתי, שהתובע היה מודע לו.

52. אם היה התובע מתנהל כפי שמצופה, ודואג להביא למשטרה את המסרונים, את הראיות שאכן ההלוואה אושרה והוזרמה קודם לכן, היה העניין נסגר באופן מיידי. יתכן ועדיין היה עומד לדין משמעתי אבל התיק המשטרתית היה נסגר. התובע לא עשה כן שכן חשש מהמסרונים, ולכן דאג להשמיד אותם.

53. עיקר האחריות הינה על הנתבעת אך חלקו של התובע לא נמוך (גם אם לא שווה לחלקה של התובעת) ועל כן מצאתי לנכון להפחית 40% מהפיצוי בגין אשם תורם. הנזק

54. בשים לב לפערים בין המומחים השונים מונה ד"ר אסף כספי כמומחה מטעם בית המשפט (במימון התובע והבנק). ד"ר כספי קבע כי כתוצאה מהאירועים נותרה לתובע נכות נפשית בשיעור 10% (מבלי להפנות לסעיף פרטני) ומבלי לבצע אבחנה בין החלקים השונים באירוע, כאשר הוא קובע כי לתובע יש הסתמנות כרונית של דכאון וחרדה.

55. אף אחד מהצדדים לא ביקש לחקור את המומחה, ועל כן לא ניתן לקבוע מה הייתה תרומת כל אחד מהאירועים לנכות שכן מעבר לתלונה במשטרה ולבנק. ועל כן, ועל אף שהתובע מאשר כי למעשה הפחד שלו נבע, בראשיתו, מהאיומים שקיבל מבן הזוג של הנתבעת. לא מצאתי לנכון להפחית מהנכות.

56. התובע מבקש פיצוי בשיעור 879,385.59 ₪ שמורכב מהסכומים הבאים:-

- . פיצוי בגין כאב וסבל בסך 200,000 ₪;
 - . פיצוי בגין עזרת הזולת בסך 110,000 ₪;
 - . פיצוי בגין נסיעות לטיפולים רפואיים בעבר ובעתיד – 30,000 ₪;
 - . הוצאות בדין טיפולים בסך 53,000 ₪;
 - . הפסד השתכרות ופנסיה לעבר בסך 91,397.37 ₪;
 - . הפסיד כושר השתכרות ופנסיה לעתיד בסך 394,788.22 ₪.
- התובע טוען כי מתפקיד של עתודה ניהולית בבנק הוא מצא את עצמו מושפל וכיום עובד בתפקיד זוטרי של במפעל.

57. הנתבעת 2 לא טענה דבר לגבי שיעור הפיצוי אלא הצטרפה לבנק שטען לסכומים הבאים:-

- . כאב וסבל בשיעור 15,000 ₪;
- . הפסדי שכר בעבר – נטען שלא נגרם הפסד בתקופת הנכות הזמנית וכי קיבל דמי אבטלה;
- . אין כל הפסדי שכר בעתיד שכן שכרו כיום גבוה מהשכר שהרוויח בבנק שכן הוא עובד כמנהל מחלקת ייצור;
- . אין מקום לפיצוי בגין עזרה;
- . אין מקום לפיצוי בעבור טיפולים שמכוסים בסל הבריאות;
- 58. בכל הקשור לפיצוי בגין כאב וסבל הואיל והפיצוי נפסק מכוח עוולת הרשלנות ולא מכוח חוק אישור לשון הרע, יש מקום לפסוק לפי נסיבות העניין. מנגד, יש לקחת בחשבון את קביעות כב' השופט עמית בעניין אורי דניאל הנ"ל ולפסוק פיצוי מתון יחסית ואני מעמיד אותו על 50,000 ₪.
- 59. בכל הקשור להפסדי שכר בעבר – התובע לא הוכיח רכיב זה. התובע טוען שעבודתו הופסקה בגין התלונה אולם עניין זה מסור לבית הדין לעבודה. בפועל התובע עבד לאחר האירוע ושכרו לא נפגע ועל כן אין מקום לפיצוי.
- 60. בכל הקשור לעזרה וסיעוד – אין כל ראיה לצורך בכך לאור הנכות שנפסקה.
- 61. בכל הקשור לפיצוי בגין הוצאות רפואית – מדובר בטיפולים שמכוסים בסל הבריאות.
- 62. בכל הקשור להפסדי שכר בעתיד – התובע עובד כיום ומרוויח שכר מכובד (אם שכרו המצטבר בשנת 2017, בבנק, היה 158,967 ₪, בשנת 2021 שכרו המצטבר עמד על 217,168 ₪ ובשנת 2022 בשישה חודשים 147,645 ₪ - והכל לפי דו"ח רציפות שכן התובע נמנע מלהגיש תלושים). אין לדעת מה היה השכר הצפוי כעתודה ניהולית בבנק שכן לא הובאו ראיות יש לקחת בחשבון שלנכות נפשית יש משמעות תפקודית אולם בנסיבות העניין יש מקום לפסוק פיצוי גלובלי אותו אני מעמיד על 200,000 ₪ (כולל פנסיה).
- 63. סה"כ – הנני מעמיד את נזקי התובע על סך של 250,000 ₪. לפני סיום
- 64. שלא כטענת התובע, לא מדובר ב"סרט הוליוודי טוב" מדובר בטרגדיה אנושית של שני אנשים, שקיימו יחסי מין, והסתבכו בשקרים בשל העובדה ששניהם הבינו שמעלו באמון הסביבה.
- 65. שני הצדדים שילמו מחירים אישיים בגין האירוע. התובע עבר חקירה פלילית, הנתבעת עמדה לדין (וזוכתה). שניהם נושאים צלקות בגין האירוע.
- 66. התובע הגיש את כתב התביעה הטענה לנזק גוף, ועל כן בהתאם לסעיף 70(ג) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד – 1984, שמו אסור

בפרסום. בשים לב לנסיבות מצאתי לנכון לאסור גם על פרסום שמה של הנתבעת 2 (מכוח סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט) וזאת על אף שיובהר כי פס"ד אינו אסור בפרסום. לסיכום

67. התביעה כנגד הבנק נמחקת מחמת העדר סמכות עניינית.

68. התביעה כנגד הנתבעת 2 מתקבלת. הנתבעת תישא בסכום של 150,000 ₪ המהווים 60% מנזקי התובע. לסכום זה יש להוסיף שכ"ט עו"ד בשיעור 23.4% והחזר האגרה ששולמה.

69. בכל הקשור לשאלת ההוצאות – הואיל והתביעה כנגד הבנק נמחקה היה מקום לחייב את התובע בהוצאות. אולם יש להבדיל בין הוצאות בגין חו"ד וצילום החומר הרפואי שבהן יש לחייב את הנתבעת 2 ישירות לבין שכ"ט עו"ד שבו יש חייב את התובע, כמו כן יש לקחת בחשבון שהבנק לא טען מתחילת הדרך כי כלל אין סמכות עניינית בית משפט השלום ויתכן ואם היה מעלה טענה זו בתחילת ההליך היו נחסכות הוצאות. לכן אני מחייב את התובע בהוצאות הבנק בסכום נמוך של 5,000 ₪ כמו כן אני מחייב את הנתבעת 2 בהוצאות הבנק בגין חו"ד (הן מטעמו והן מחצית חו"ד המומחה מטעם בית המשפט) וצילום חומר רפואי בסך 11,000 ₪. לא מצאתי לנכון לחייב את הנתבעת בהוצאות נוספות לטובת התובע. סה"כ – הנתבעת 2 תשלם לתובע סך של 150,000 ₪ בצירוף שכ"ט עו"ד בשיעור 23.4% וכן החזר האגרה. הנתבעת 2 תשלום לבנק הוצאות בשיעור 11,000 ₪. התובע ישלם לבנק הוצאות בסך 5,000 ₪. **המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים בדואר רשום עם אישור מסירהזכות ערעור לבית המשפט המחוזי בהתאם לתקנות.** ניתן היום, כ' אב תשפ"ד, 24 אוגוסט 2024, בהעדר הצדדים.

יורם ברוזה, שופט, סגן הנשיא